

עמ"ת (ירושלים) 72591-07-25 - ע.א.ל נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 72591-07-25 א.ל. נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט עודד שחם

עוררים 1. ע.א.ל על ידי , עו"ד
2. ע.ע.א.ל. על ידי , עו"ד

נגד

מדינת ישראל על ידי ג' ולנסי, עו"ד

משיבים

החלטה

1. בפניי ערר על החלטות בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' טישלר) מיום 16.7.25, שניתנו במ"ת 72179-06-25. בגדרי ההחלטות קבע בית המשפט קמא כי מתקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעוררים בכתב האישום, והורה על המשך שהותם בתנאי מעצר בית (שנקבעו בעניינם בשלב מעצר הימים) עד לתום ההליכים נגדם.

2. נגד שני העוררים ונאשם נוסף בשם מ.ג. (להלן - מ.ג.) הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים. האישום הראשון מתייחס למ.ג. בלבד, ומייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, כליאת שווא ואיומים. האישום השני מתייחס לשלושת הנאשמים. למ.ג. מיוחסת בו עבירת תקיפה סתם. לעוררים מיוחסות עבירות של פציעה כשהעברין מזוין ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר.

3. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על קיבוע תנאי המעצר בעניינם של הנאשמים, כפי שנקבעו בשלב מעצר הימים, עד לתום ההליכים נגדם. אשר לעוררים שבפניי, מדובר במעצר בית מלא בפיקוח ערב, הרחקה ואיסור קשר עם המתלוננים, וכן ערבויות והפקדה כספית.

4. עובדות כתב האישום מפורטות בהרחבה בהחלטת בית המשפט קמא, ואדרש אליהן בתמצית. על פי כתב האישום, מ.ג. נשוי למתלוננת מזה כשנה והם הורים לתינוק. האירוע מושא כתב האישום התרחש ביום 5.6.25. על פי האישום הראשון, בעקבות ויכוח בין מ.ג. למתלוננת תקף מ.ג. את המתלוננת וגרם לה לחבלות, ולאחר מכן מנע ממנה לצאת מהבית עם התינוק. המתלוננת התקשרה לאביה מ' וביקשה ממנו להגיע למקום ולסייע לה, ובתגובה לכך השמיע מ.ג. איומים כלפי בני משפחתה.

5. על פי האישום השני, שעה שמ' הגיע למקום יחד עם שני בניו, ... ו...., הגיעו למקום גם בני משפחתו

של מ.ג. ובין הצדדים פרץ ויכוח, במהלכו התיז מ.ג. גז פלפל לעבר מ'. עוד לפי האישום השני, באותו שלב הגיעו למקום העוררים, המתגוררים בסמוך, ותקפו בצוותא את מ' ואת בניו: העורר 2 (להלן - ע.ע.א.ל) דקר את מ' בגבו, והעורר 1 (להלן - ע.ע.א.ל) היכה באמצעות פטיש בידו של ... וכן היכה באמצעות חפץ בראשו של מ'. כתוצאה ממעשי העוררים נגרמה למ' פציעה בדמות דקירה ארוכה לאורך גבו, חבלה בראש, המטומה סביב עין ימין וחבלה במרכז החזה. ל... נגרמה חבלה מדממת בידו.

6. בית המשפט קמא קבע כי נגד שלושת הנאשמים גובשה תשתית ראיתית לכאורית טובה להוכחת האישומים. נקבע כי גרסאות המתלוננים תומכות ומחזקות זו את זו וכי כולם מסרו תיאורים דומים של הסיבה לקרות האירוע, אופן התפתחותו, הנפשות המעורבות, כלי המשחית ששימשו את התוקפים וזהות התוקפים בהתייחס לחבלות שנגרמו למתלוננים. באשר לעוררים שבפניי, צוין כי כל המתלוננים תיארו כי ע.ע.א.ל. נכח באירוע, החזיק סכין ודקר את מ' בגבו. שלושה מהמתלוננים ידעו לומר כי ע.ע.א.ל. החזיק בפטיש במהלך האירוע - ... ידע לומר כי הותקף בפטיש על ידי אח של ע.ע.א.ל., ומ' ... נקבו שניהם בשמו של ע.ע.א.ל. כמי שהלם בהם במכות פטיש, בסכין ובמקל.

7. עוד קבע בית המשפט קמא כי התמונות והתיעוד הרפואי שבתיק החקירה עולים בקנה אחד עם גרסאות המתלוננים לגבי כלי המשחית שבאמצעותם הותקפו ולגבי האופן שבו נגרמו החבלות. צוין עוד כי באירוע האלים שהתרחש נפצעו רק המתלוננים.

8. בית המשפט קמא הוסיף כי העוררים ומ.ג. הרחיקו את עצמם בהודעותיהם מהאירוע. ע.ע.א.ל. טען להגנתו כי בזמן האירוע עבד בחנות ירקות ולא הגיע לאזור הבית, וכן כי הוא אינו מכיר את המתלוננים ואין לו כל סכסוך איתם. הוא לא ידע להסביר מדוע זוהה על ידי כל המתלוננים כמי שהשתתף באירוע ודקר את מ'. ע.ע.א.ל. הכחיש גם הוא קשר לתקיפה וטען כי הגיע למקום כדי להפריד בין הנצים ולגרש את משפחת המתלוננת שחדרה לשטח. בית המשפט קמא הזכיר לעניין זה כי שני העוררים זוהו על ידי המתלוננים כמי שתקפו אותם. באשר לטענה שהעלו העוררים, לפיה המתלוננים הם שאחזו בכלי משחית במהלך האירוע, נקבע כי היא מסתברת פחות על רקע העובדה שהמתלוננים הם אלה שהותקפו באירוע ונגרמו להם חבלות חמורות שעולות בקנה אחד עם גרסתם ואין מתיישבות כלל עם גרסת העוררים. אשר לטענת האליבי שהעלה ע.ע.א.ל., נקבע כי היא אינה מתיישבת עם התיעוד ממצלמת החנות שבה עבד, ממנו עולה כי ע.ע.א.ל. יצא מהחנות כחצי שעה לפני תחילת האירוע ולא חזר אליה באותו ערב.

9. אשר לטענות בדבר פערים ואי דיוקים בגרסאות המתלוננים, ציין בית המשפט קמא כי בשלב זה אין להידרש לשאלות של מהימנות העדים או למשקלן של העדויות. עוד קבע בית המשפט קמא כי אין די בהצבעה על אי דיוקים כאלה ואחרים או אף על סתירות מסוימות, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן ומקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר לתת בה אמון, וזאת לא נעשה במקרה זה. על רקע כל האמור נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעוררים.

10. בהמשך לקביעה זו, קיבל בית המשפט קמא את בקשת המשיבה לקיבוע תנאי השחרור של העוררים. נקבע כי לעוררים מיוחסות עבירות אלימות חמורות, בדרך של תקיפה באמצעות סכין ופטיש וגרימת חבלות חמורות למתלוננים. כל זאת כאשר על פני הדברים לא היה להם כל עניין בוויכוח שפרץ בין מ.ג. למתלוננים, הם לא היו צד ישיר לו ובכל זאת התעברו על ריב לא להם, והם שגרמו לכאורה

לאירוע להגיע לממדי הנזק שאליהם הגיע. נקבע כי המעשים המיוחסים לעוררים הם חמורים ומבטאים מסוכנות רבה, ומחייבים לכל הפחות את המשך תנאי השחרור שנקבעו לגביהם בהחלטות שניתנו בשלב מעצר הימים.

11. מכאן הערר שבפניי, בו נטען כי לאחר בחינת הראיות ולנוכח הפרכות המהותיות שנפלו בהן עולה כי לא מתקיימות ראיות לכאורה למיוחס לעוררים, וכי היה על בית המשפט קמא להורות על שחרורם ללא תנאים או על חלופת מעצר ללא מעצר בית.

12. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, על רקע החומר שבפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות. אפרט את טעמי.

13. במישור העקרוני, נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי בקשה למעצרו של נאשם עד תום ההליכים איננה ההליך המתאים לבירור פרטני ומדוקדק של מהימנות העדים ומשקל העדויות. בשלב זה, די בכך שהראיות מקימות פוטנציאל ראייתי העשוי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירות שיוחסו לו. גם הצבעה על קשיים ופגמים בעדויות אין בה, כשלעצמה, כדי לשלול את הפוטנציאל האמור, וככלל מקומן של טענות מעין אלו הוא בהליך העיקרי (בש"פ 6523/15 מדאח נ' מדינת ישראל (12.10.2015), בפסקה 10 להחלטת כב' השופט מ' מזוז). רק אם שוכנע בית המשפט "כי קיימות על פני הדברים פרכות מהותיות וגלויות לעין בחומר הראיות לכאורה, עליו להסיק מכך כבר באותו שלב את המסקנות המתבקשות לעניין המעצר" (בש"פ 8303/07 פלוני נ' מדינת ישראל (19.10.2007), בפסקה 5 להחלטת כב' השופטת א' חיות; ראו גם בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996), בפסקאות 15-16 לפסק דינו של כב' הנשיא א' ברק).

14. קביעת בית המשפט קמא, לפיה טענות העוררים אינן מבססות מסקנה כאמור, מקובלת אף עליי. אכן, ביחס לחלק מהראיות כנגד העוררים עולים סימני שאלה מסוימים. כפי שציין בית המשפט קמא בהחלטתו, המתלוננת טענה בהודעה הראשונה שנגבתה ממנה (5.6.25) כי אינה מכירה את מי שדקר את אביה, ורק בהודעה מאוחרת (8.6.25) נקבה בשמו של ע.ע.א.ל. כמי שדקר את אביה. בה בעת, המתלוננת נתנה הסבר לסתירה, וטענה כי היא שוכרת את הבית מאחותם של העוררים וכי חששה שהיא תוציא אותה מהבית. במצב זה, אין מדובר בשלב הנוכחי באי התאמה היורדת לשורשם של דברים.

15. סתירה נוספת בראיות נוגעת לטענה שעלתה בהודעות מ' ו... מליל האירוע, לפיה גם ע.ע.א.ל. דקר את מ' בראשו (לפי גרסת מ', באמצעות סכין יפנית). בשלב מאוחר יותר, בעימות שנערך בין ע.ע.א.ל. לבין מ' ביום 8.6.25, טען מ' כי רק ע.ע.א.ל. דקר אותו בסכין ואילו עלי תקף אותו באמצעות חפץ אחר - ואכן, בכתב האישום לא נטען כנגד ע.ע.א.ל. כי דקר את מ', אלא כי היכה בראשו באמצעות חפץ. אף כאן, אין מדובר בסתירה היורדת לשורשם של דברים, בהינתן אופיו הדינמי של האירוע, אשר היה אלים, מהיר ורב משתתפים.

16. ב"כ העוררים הפנו לכך שמדו"ח פעולה משעת האירוע (5.6.25, דו"ח פעולה של פקד רם ביטון) עולה כי באותו שלב המתלוננים לא ידעו לומר מי הדוקר. אציין כי מהדו"ח לא עולה באופן ברור מי מהנפגעים הוא שהשיב את התשובה הנזכרת, אך עולה כי אין מדובר במ' עצמו, שהפניה אליו נערכה

בנפרד לאחר מכן, וצוין רק כי מסר שלאחר הגעתו עם ילדיו למקום "תקפו אותם ודקרו אותו", וכי היה כאוב והיה לחץ מצד מד"א לפנותו לבית חולים. מנגד, כבר בהודעה שמסר מאוחר יותר באותו לילה הצביע מוחמד על ע.ע.א.ל. כמי שדקר אותו (שורות 19-20 להודעה מיום 6.6.25 שעה 00:39). גם ... מסר בהודעתו מאותו לילה כי ע.ע.א.ל. הוא שדקר את אביו (שורות 21-22 להודעה מיום 5.6.25). לא למותר להעיר בעניין זה כי בעיקרי הטיעון שצירף ב"כ העורר 2 נטען לעניין זה כי ... מסר בהודעתו כי אינו מכיר את ע.ע.א.ל. וכי מי שתקף זה מ.ג. בפועל, עולה מההודעה כי ... השיב כי "אני לא מכיר אותו מלפני, ראיתי אותו רק היום" (שורה 42 להודעה), וכי אמירתו כי מי שתקף את אביו הוא מ.ג. (שורות 20-21 להודעה) נאמרה בקשר לשלב קודם של האירוע, כאשר מיד לאחריה צוין באופן מפורש כי ע.ע.א.ל. דקר את אביו.

17. אין בכוונתי למצות את הדין בטענותיהם הרבות של העוררים לסתירות ואי התאמות בגרסאות שנמסרו. הדין לעיל סב, על דרך ההמחשה, על העניינים אותם ניתן לראות כעיקריים. מקומו של הדין הפרטני בטענות האמורות אינו בשלב הנוכחי, כפי שהובהר לעיל, כי אם בגדרי ההליך העיקרי. הדבר החשוב בשלב זה הוא, כי הסתירות הנטענות אינן גורעות במידה משמעותית מהמארג הראייתי הלכאורי הקיים בעניינים של העוררים. אין מחלוקת של ממש על כך שהמתלוננים נפגעו במהלך האירוע. הפגיעות להם טענו נתמכות בתצלומים ובתיעוד הרפואי. עדויות המתלוננים קושרות את העוררים באופן ברור לתקיפתם ופציעתם. לא הוצג כל הסבר לכך שהמתלוננים יטפלו טענות על העוררים, אלמלא זיהו אותם כמי שתקפו אותם. בסיכומם של דברים, אפילו אם הייתי סבור כי קיימת חולשה מסוימת בראיות נוכח הטענות שפורטו לעיל, אין מדובר בסתירות ופרכות העשויות להביא להתערבות במסקנת בית משפט קמא, כי חומר הראיות מקים סיכוי סביר להרשעת העוררים בעבירות שיוחסו להם.

18. אשר לטענת האליבי של ע.ע.א.ל.. מבלי לקבוע מסמרות ביחס לטענה כי גרסתו לא נבדקה באופן מספק, הרי שבשלב זה, על רקע התשתית הראייתית הקושרת אותו לאירוע ובשים לב לקביעת בית המשפט קמא בדבר מועד ע.ע.א.ל. יבת החנות על פי התיעוד במצלמת החנות, לא מצאתי כי יש בטענות אלו כדי לשנות את המסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

19. בשולי עררו של ע.א.ל. הועלתה טענה בדבר היעדר שימוע עובר להגשת כתב האישום. מדובר בטענה שלא פורטה באופן המאפשר לבחון אותה כראוי, תוך שבערר עצמו צוין כי מדובר בטענה שהמקום לבירורה הוא במסגרת התיק העיקרי. בדיון שהתקיים מסרה ב"כ המשיבה כי ניתן פטור משימוע לפי סעיף 60א(ה) (לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). הדברים לא נסתרו. במכלול נסיבות אלה, אין בטענה זו כדי להקרין בעוצמה ממשית על השלב הנוכחי של ההתדיינות.

20. אשר לתנאי השחרור שנקבעו. כמפורט בהחלטתו של בית המשפט קמא, המעשים המיוחסים לעוררים מצביעים על מסוכנות של ממש. מדובר בעבירות אלימות חמורות, שנעברו בחבורה ושתוצאותיהן קשות. על פני הדברים לעוררים לא הייתה כל זיקה ממשית לעימות בין מ.ג. למתלוננת, וכפי שצוין בית המשפט קמא הם התעברו על ריב לא להם. עובדה זו גם היא מצביעה על המסוכנות הניכרת הנשקפת מן העוררים. היעדר עבר פלילי אינו גורע מן המסוכנות הגבוהה הנובעת ממעשי העוררים, המתוארים בכתב האישום. על רקע רמת המסוכנות האמורה, גם אם אניח כי חל כרסום

מסוים בעוצמת הראיות, תנאי השחרור שנקבעו הם סבירים ומתבקשים, ואין כל עילה להתערב בהם.

21. אשר לבקשת העוררים לאפשר להם לצאת לעבודה בשעות היום, אין זה הזמן והמקום המתאימים לדון בכך. העוררים יוכלו להעלותה בפני בית המשפט קמא בגדרי בקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור, אם וכאשר יבשילו התנאים להגשת בקשה מעין זו. מאליו מובן, כי איני מחווה כל דעה בבקשה כאמור, אם וככל שתוגש.

22. העוררים העלו טענה בדבר הפרת עיקרון השוויון בין נאשמים. הטענה מבוססת על כך שבהחלטה שניתנה בבית משפט זה בעניינו של מ.ג., בגדרי עמ"ת 49193-07-25 (26.7.25, כב' השופט א' אברבנאל), התקבל הערר באופן שהותר למ.ג. לצאת ממעצר הבית במהלך היום לצורכי עבודה.

23. אין בידי לקבל טענה זו. בגדרי האישום בו מואשמים העוררים, מעורבותו של מ.ג. שולית יחסית ומתמצה בטענה כי התיז גז פלפל לעברו של מ'. במבט רחב יותר, האישומים נגד מ.ג., מבלי להמעט בחומרתם, נטועים במערכת היחסים בינו ובין המתלוננת. בנוסף על כך, נשקלה בעניינו של מ.ג. העובדה שעובר לאירוע מושא כתב האישום היה הוא עצור בפיקוח אלקטרוני, בגדרי תיקי תעבורה שנפתחו נגדו אשר במסגרתם שולב בבית המשפט הקהילתי, תוך שהותר לו לצאת לעבודה. על רקע זה נקבע גם בהחלטה שניתנה במסגרת מעצר הימים (9.6.25) כי מ.ג. ישוחרר למעצר בית באיזוק באותם תנאים. לנוכח כל האמור נקבע בהחלטת כב' השופט אברבנאל כי משהורחק מ.ג. מן המתלוננת, ובשים לב לכך שבגדרי תנאי השחרור שנקבעו בעניינו שהה הוא בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני בהיתר לצאת לעבודה ושבתקופה שחלפה מאז לא נטען כי יצר קשר עם המתלוננת או הפר את תנאי השחרור, אין מקום לפגוע בתכנית השיקומית שבה היה נתון עד לאירועים מושא כתב האישום.

24. נסיבות מעין אלה אינן מתקיימות בעניינם של העוררים. זאת ועוד, העוררים, כאמור, נטלו חלק במעשה אלימות שבוצע בחבורה, תוך שימוש בנשק קר, וכאשר אין כל טענה כי היה להם עניין אישי בסכסוך בין מ.ג. למתלוננים. בנסיבות אלה, אין מדובר בהפרה של עיקרון השוויון, העשויה להצדיק מיתון בתנאי השחרור שנקבעו על מנת להתמודד עם המסוכנות המשמעותית העולה ממעשי העוררים.

25. התוצאה של כל האמור היא, כי הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' אב תשפ"ה, 01 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.